

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 27 2020, nummers 572 – 585, vrijdag 10 juli 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Ambtenarenrecht.....	4
Bijstand	5
Volksverzekeringen.....	6
Sociale zekerheid overig.....	7
Bestuursrecht overig.....	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.



AVG	8
Studiefinanciering	9
Wet openbaarheid van bestuur	9
Vreemdelingenrecht	10
Asiel.....	10
Unieburgers	11
Richtlijnen en verordeningen	12
Procesrecht	13

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 572

Conclusie Advocaat-Generaal Hof van Justitie EU, 02-07-2020, C-826/18

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Echt-Susteren.

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot

de rechter inzake milieuaangelegenheden (Verdrag van Aarhus), 6, 9 lid 2, lid 3

Richtlijn 2010/75/EU (inzake industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging) 24, 25

Richtlijn 2011/92/EU (betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten) 6, 11

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, afdeling 3.4, 6:13

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.12 lid 5

AWB. BEROEPSPROCEDURE. WABO. MILIEU. Naar de mening van de AG is de

voorwaarde in het Nederlandse recht dat „het betrokken publiek” alleen

krachtens artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus procesbevoegd is

wanneer het ook heeft deelgenomen aan de inspraakprocedure overeenkomstig

artikel 6, niet verenigbaar met de eerstgenoemde bepaling. Conclusie naar

aanleiding van verwijzingsuitspraak Rechtbank Limburg 21-12-2018,

[ECLI:NL:RBLIM:2018:12159](https://ecli.nl/RBLIM:2018:12159).

[...] 20. [aanvraag] vergunning [...] voor het realiseren van een nieuwe stal voor

855 zeugen, het in de bestaande stallen wisselen van opfokzeugen voor kraamzeugen en het realiseren van een overdekte zeugenuitloop.

21. Verweerder heeft op de aanvraag de uniforme openbare voorbereidingsprocedure als bedoeld in afdeling 3.4 Awb toegepast. De verwijzende rechter bevestigt dat deze procedure een inspraakprocedure is in de zin van artikel 6 van het Verdrag van Aarhus.

[...] 27. Wat het door de drie verzoekende verenigingen ingestelde beroep betreft, is de verwijzende rechter van oordeel dat zij als milieuverenigingen wel degelijk

belanghebbenden zijn in de zin van artikel 1:2, lid 1, Awb. Zij hebben echter geen

zienswijzen naar voren gebracht tegen het ontwerpbesluit. Uit artikel 6:13 Awb volgt dat

een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij tijdens de

voorbereidingsprocedure geen zienswijzen naar voren heeft gebracht, geen beroep kan

instellen bij de bestuursrechter.

28. In deze feitelijke en juridische context heeft de rechtbank Limburg besloten de

behandeling van de zaak te schorsen en het Hof de volgende prejudiciële vragen te

stellen. [...]

[...] 138. Naar mijn mening is de voorwaarde in het Nederlandse recht dat „het betrokken

publiek” alleen krachtens artikel 9, lid 2, procesbevoegd is wanneer het ook heeft

deelgenomen aan de inspraakprocedure overeenkomstig artikel 6, niet verenigbaar met

de eerstgenoemde bepaling. Eenvoudig gezegd vormt een dergelijke nationale regel een

verdere voorwaarde voor procesbevoegdheid die niet in de tekst is opgenomen en

evenmin verenigbaar is met de geest van artikel 9, lid 2.

139. Hoewel ik de bevoegdheid van de lidstaten om de regels voor de invulling van de

criteria voor de toepassing van artikel 9, lid 2, vast te stellen, volledig erken, is het ene

criterium het andere niet. Het criterium van inspraak vooraf raakt de kern van wat op grond van artikel 9, lid 2, onafhankelijk en rechtstreeks moet worden gegarandeerd: als een persoon lid is van „het betrokken publiek” en „een voldoende belang [heeft] dan wel [stelt] dat inbreuk is gemaakt op een recht”, moet hem toegang tot de rechter worden verleend. Daarentegen is de eis dat „die persoon aan de eerdere inspraakprocedure heeft deelgenomen” naar zijn aard geen voorwaarde die redelijkerwijs zou kunnen vallen onder artikel 9, lid 2, onder a) of onder b), van het Verdrag van Aarhus. Praktisch gezien zou dit veeleer neerkomen op het toevoegen van een nieuwe letter c) aan die bepaling.

140. Een dergelijke voorwaarde is inderdaad in strijd met de conclusies die ik heb getrokken uit de in het vorige onderdeel aangehaalde rechtspraak. Door de invoering van een dergelijke regel worden de bestuurlijke en de gerechtelijke fase in feite één pakket: de toegang tot de tweede fase is afhankelijk van de deelname aan de eerste fase. Bovendien zijn de aard en het effect van de criteria niet louter een procedurele invulling van artikel 9, lid 2, maar beginnen zij in feite te ondermijnen wat door artikel 9, lid 2, onafhankelijk wordt gewaarborgd.

[...] 153. Derhalve geef ik het Hof in overweging de vragen van de rechtbank Limburg als volgt te beantwoorden:

1) Artikel 6 van het Verdrag [van Aarhus] [...], artikel 6 van richtlijn 2011/92/EU [...] en artikel 24 van richtlijn 2010/75/EU [...] verlenen alleen volledige inspraakrechten aan ‚het betrokken publiek’ in de zin van deze rechtsinstrumenten, maar niet aan ‚het publiek’ in zijn geheel.

2) Noch artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus, noch artikel 11 van richtlijn 2011/92, noch artikel 25 van richtlijn 2010/75, noch artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verzet zich ertegen dat het recht op toegang tot de rechter wordt uitgesloten voor ‚het publiek’ dat niet behoort tot ‚het betrokken publiek’ in de zin van deze rechtsinstrumenten.

3) Artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus, artikel 11 van richtlijn 2011/92 en artikel 25 van richtlijn 2010/75 verzetten zich tegen een voorwaarde in het nationale recht die het recht op toegang tot de rechter voor ‚het betrokken publiek’ in de zin van deze rechtsinstrumenten afhankelijk stelt van eerdere deelname aan de procedures die onderworpen zijn aan artikel 6 van het Verdrag van Aarhus, artikel 6 van richtlijn 2011/92 en artikel 24 van richtlijn 2010/75.” [...]

[ECLI:EU:C:2020:514](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2020/514)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 573

CRvB, 02-07-2020, 19/4521 AW

korpschef van politie.

AMBTENARENRECHT. REORGANISATIE POLITIEWET 2012.

OVERBEZETTINGSCRI TERI UM. Anders dan de korpschef veronderstelt, heeft appellant met de door hem overgelegde besluiten op aanvragen van collega's

niet zozeer een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel, maar heeft hij daarmee zijn stelling onderbouwd dat de korpschef het overbezettingscriterium niet daadwerkelijk stringenter heeft toegepast en derhalve aanvragen heeft ingewilligd terwijl niet is voldaan aan het belangrijkste criterium voor toekenning, namelijk overbezetting in het taakgebied.

2.2. De Raad heeft in zijn uitspraken van 1 maart 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:594](#)) en 18 juli 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2019:2430](#)) overwogen dat de korpschef er niet in is geslaagd om aannemelijk te maken dat het overbezettingscriterium door hem sinds 1 januari 2015 daadwerkelijk stringenter is toegepast. Van de aanvragen in categorie 2 waren 340 aanvragen toegekend en 4 geweigerd. Waar de gemachtigde van de korpschef ter zitting van de Raad heeft medegedeeld dat bij de beoordelingen ook de gunfactor een zekere rol speelde, ontstaat door een en ander het beeld dat niet stringenter is getoetst.

2.3. De Raad stelt voorop dat de korpschef zich (ook) in deze procedure steeds op het standpunt heeft gesteld dat het overbezettingscriterium sinds 1 januari 2015 stringenter is toegepast. Anders dan de korpschef in zijn reactie van 15 april 2020 veronderstelt, heeft appellant met de door hem **overgelegde besluiten op aanvragen van collega's niet** zozeer een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel, maar heeft hij daarmee zijn stelling onderbouwd dat de korpschef het overbezettingscriterium niet daadwerkelijk stringenter heeft toegepast en derhalve aanvragen heeft ingewilligd terwijl niet is voldaan aan het belangrijkste criterium voor toekenning, namelijk overbezetting in het taakgebied. Dit criterium is ook volgens het Addendum leidend in de toetsing. Dat, zoals de korpschef heeft gesteld, in het Addendum ook andere aspecten zijn opgesomd die mogen worden betrokken bij de beoordeling, maakt dit niet anders. De redenen waarom de korpschef in de door appellant genoemde gevallen de aanvragen heeft ingewilligd duiden er vooral op dat ook daar de gunfactor een rol heeft gespeeld terwijl sprake was van (forse) onderbezetting. Dit leidt tot de conclusie dat de korpschef er ook in deze zaak niet in is geslaagd om het door appellant gestelde te weerleggen en aannemelijk te maken dat het overbezettingscriterium sinds 1 januari 2015 stringenter is toegepast. [ECLI:NL:CRVB:2020:1358](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 574

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 29-06-2020, AMS 20/3232
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
PW

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandige ondernemers (Tozo)
PARTICIPATIEWET. TOZO. VOORLIGGENDE VOORZIENING. Toekenning
voorlopige voorziening in de vorm van een voorschot.

2. Verzoekster werkt als zelfstandig cateraar en heeft op 16 april 2020 een aanvraag om bijstand gedaan. Verweerder heeft de aanvraag met het bestreden besluit afgewezen op de grond dat sprake is van een voorliggende voorziening. Verzoekster kan volgens

verweerder namelijk aanspraak maken op de Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandige ondernemers (Tozo).

3. Volgens verzoekster komt zij niet in aanmerking voor een uitkering op grond van Tozo omdat zij niet voldoet aan – een van – de voorwaarden om daarvoor in aanmerking te komen. Zij staat namelijk niet ingeschreven in het register van de Kamer van Koophandel (KvK).

4. Verweerder heeft dit op zitting niet betwist. Met partijen is vervolgens gesproken over de mogelijkheden voor verzoekster om in aanmerking te komen voor een uitkering op grond van de Tozo of de bijstand. Volgens verweerder kan verzoekster zich inschrijven in de KvK en alsnog een aanvraag doen voor een Tozo-uitkering, tweede fase. Tot die tijd komt verzoekster mogelijk in aanmerking voor een bijstandsuitkering. Dit hangt af van haar woon-en leefomstandigheden, aldus verweerder.

5. Omdat verweerder er ten onrechte vanuit is gegaan dat sprake was van een voorliggende voorziening die bijstandsverlening in de weg stond, kan het bestreden besluit met de huidige motivering in bezwaar geen stand houden. Bij de vraag of aan verzoekster een voorschot op een bijstandsuitkering moet worden verstrekt, dient een belangenafweging plaats te vinden. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het belang van verzoekster bij het toekennen van een voorschot in afwachting van nader onderzoek in de bezwaarfase zwaarder weegt dan het belang van verweerder. Verzoekster heeft voldoende duidelijk gemaakt dat zij in elk geval enige aanvullende bijstand nodig heeft.

6. De voorzieningenrechter ziet dan ook aanleiding het bestreden besluit te schorsen tot zes weken na de nog de te nemen beslissing op bezwaar en het verzoek tot **voorschotverlening toe te wijzen. [...]**

[ECLI:NL:RBAMS:2020:3155](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 575

Rechtbank Den Haag, 17-06-2020 (publ. 03-07-2020), SGR 19/6643

Raad van bestuur van de SvB, verweerder.

AKW 6 lid 1

Beleidsregels SB1022 en SB 1027

KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. I.C. IS GEEN SPRAKE VAN EEN DUURZAME BAND MET NEDERLAND. De ter zitting ingebrachte stelling van eiser dat waarde gehecht moet worden aan hoe lang hij eerder in Nederland heeft gewoond, volgt de rechtbank niet. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat uit zijn beleid volgt dat iemand na een verbreking van de duurzame band met Nederland van drie jaar niet meer als ingezetene wordt aangemerkt. De rechtbank stelt vast dat verweerder bij het beantwoorden van de vraag of er een duurzame band van persoonlijke aard bestaat op grond van zijn beleid (beleidsregels SB1022 en SB1027, te vinden op www.svb.nl) voor het

aannemen van een duurzame band met Nederland geen onderscheid maakt in hoe lang iemand eerder in Nederland heeft gewoond. Aan het feit dat eiser eerder in Nederland heeft gewoond, komt daarom niet de betekenis toe die eiser hieraan gehecht zou willen zien. Ter zitting heeft eiser voorts betoogd dat het criterium van een zelfstandige woonruimte minder zwaar zou moeten meewegen in de beoordeling of sprake is van ingezetenschap. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat het beschikken over een zelfstandige woonruimte een omslagpunt bij deze beoordeling is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder conform zijn beleid en de vaste rechtspraak van de CRvB bij de beoordeling van ingezetenschap terecht van belang geacht dat eiser niet over een zelfstandige woonruimte beschikt.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:6002](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 576

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 01-07-2020,

AMS 20/2465 (beroep indicatie), AMS 20/3009 (voorlopige voorziening indicatie) AMS 20/2574 (beroep pgb), en AMS 20/3010 (voorlopige voorziening pgb)

Stichting Centrum Indicatiestelling Zorg, verweerder I, en
Zilveren Kruis Zorgkantoor N.V., verweerder II.

Wlz 3.2.4

WET LANGDURIGE ZORG. De zorgbehoefte van verzoekster is beoordeeld met in het achterhoofd de toegangscriteria van artikel 3.2.1, van de Wlz. Deze criteria gelden niet voor verzekerden die vallen onder het overgangsrecht. Bovendien komt daar nog het volgende bij. Niet blijkt uit de verrichte medische onderzoeken naar de zorgbehoefte van verzoekster hoe zij de afgelopen jaren heeft gefunctioneerd. Omdat dit niet duidelijk is kan dus ook niet worden vastgesteld of de gezondheidssituatie zodanig is verbeterd dat verzoekster niet langer is aangewezen op de geïndiceerde zorg. Dat verzoekster nu feitelijk minder zorg ontvangt dan voorheen en dat zij een ontwikkeling heeft doorgemaakt waarbij haar zelfredzaamheid is toegenomen, is onvoldoende voor de conclusie dat zij niet langer is aangewezen op de geïndiceerde zorg. Uit het onderzoek kan niet worden opgemaakt wat de oorzaak is van de – door het CI Z gestelde – vermindering van de zorgomvang. Ook de omstandigheid dat verzoekster nu niet meer in aanmerking zou komen voor een Wlz-indicatie als zij voor het eerst een aanvraag zou indienen, maakt het voorgaande niet anders. In het geval van verzoekster gaat het immers om een reeds toegekende indicatie onder de AWBZ die valt onder het overgangsrecht en herindicatie vindt niet plaats op grond van de toegangscriteria van artikel 3.2.1 van de Wlz.

Hieruit volgt dat het CI Z het bestreden besluit I onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en onvoldoende heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:3223](#)

JnB2020, 577

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 26-06-2020 (publ. 09-07-2020), AMS 20/2967 (voorlopige voorziening) en AMS 20/2968 (beroep) AMS 20/3101 (voorlopige voorziening) en AMS 20/2919 (beroep) Stichting Centrum Indicatiestelling Zorg, verweerder I, hierna te noemen: het CI Z en Zilveren Kruis Zorgkantoor N.V., verweerder II, hierna te noemen: het Zorgkantoor. Wlz 3.2.1, 3.2.4

RIZ

WET LANGDURIGE ZORG. Anders dan verzoeker leest de voorzieningenrechter noch in de tekst van artikel 3.2.4, aanhef en onder b, van de Wlz noch in de toelichting daarop dat het gebruik van de herzieningsbevoegdheid van het CI Z strikt is beperkt tot de situatie waarin er sprake is van een verbetering van de gezondheidssituatie van de verzekerde. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het medisch advies waar het CI Z zich op baseert inhoudelijk niet concludent is, in die zin dat niet duidelijk blijkt waar de arts exact de conclusie op baseert dat er in het geval van verzoeker geen noodzaak bestaat voor 24 uur zorg in de nabijheid. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:3144](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB2020, 578

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 29-06-2020 (publ. 07-07-2020), AWB 20/2533 en 20/2938

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensverwerking (AVG) 12 lid 2, lid 5, 15

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 8

AVG. WOB. Bestuurlijke boete en openbaarmaking boetebesluit. Inzage in persoonsgegevens. Verzoekster heeft artikel 12, vijfde lid, en artikel 12, tweede lid, van de AVG overtreden. Naar voorlopig oordeel heeft verzoekster artikel 12, vijfde lid, overtreden doordat de elektronische inzage niet kosteloos was en heeft verzoekster niet voldaan aan de verplichting van artikel 12, tweede lid, om het inzagerecht van artikel 15 te faciliteren. Met de openbaarmaking van het boetebesluit wordt verzoekster niet onevenredig benadeeld.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:3159](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2020, 579

Rechtbank Midden-Nederland, 24-06-2020 (publ. 03-07-2020), UTR 20/514
Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Dienst Uitvoering Onderwijs,
verweerder.

Wsf 2000 5.2, 7.4a

STUDIEFINANCIERING. PRESTATIEBEURS. Uit de wet volgt dat een studerende gedurende vier jaar (48 maanden) recht heeft op een prestatiebeurs. Als een student een opleiding tot arts volgt, wordt dit recht vermeerderd met twee jaar (180 minus 60 studiepunten, gedeeld door vijf, is 24 maanden; totaal 72 maanden, is totaal zes jaar). Eiseres heeft voor het eerst op 1 januari 2014 studiefinanciering gekregen voor haar HBO-opleiding. Dit is de startdatum van de zes jaar. Omdat haar prestatiebeurs toen is gestart had zij recht op studiefinanciering tot 1 januari 2020. Verweerder heeft daarom terecht de studiefinanciering stopgezet op 1 januari 2020. Dat eiseres haar studie geneeskunde pas in september 2014 is gestart, maakt niet dat haar recht op een prestatiebeurs tot september 2020 wordt verlengd. Dat eiseres in juni 2020 haar diploma ontvangt maakt dat niet anders. In de wet is niet bepaald dat dit een reden is voor verlenging. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:2377](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 580

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 03-07-2020 (publ. 08-07-2020), LEE 20-300 en 20/301

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (LNV), verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder a, onder b, onder g, 3 lid 1, lid 2, lid 5, 10 lid 1 aanhef en onder c, lid 2, lid 4, lid 7

Wet milieubeheer (Wm) 19.1a lid 1

WOB. MILIEU-INFORMATIE. Weigering openbaarmaking locatiegegevens meldingen in het kader van het Programma Aanpak Stikstof. De locatiegegevens kunnen in dit geval worden aangemerkt als milieu-informatie en de locatiegegevens zijn ook emissiegegevens. Verweerder heeft in dit geval artikel 10, zevende lid, aanhef en onder b, van de Wob niet aan de weigering ten grondslag kunnen leggen. Uit enkele feit dat enkele bedrijven in de gehele agrarische sector ten gevolge van de polarisatie in het maatschappelijk debat het slachtoffer zijn geworden van een onrechtmatige actie kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat er sprake is van een concrete dreiging tegen of van

een concrete bedreiging met sabotage van alle boerenbedrijven. In dit verband acht de voorzieningenrechter van belang dat de gemachtigde van verweerder ter zitting heeft verklaard dat er geen enkele indicatie bestaat voor een concrete dreiging tegen of een concrete bedreiging met sabotage van de bedrijven van derde-belanghebbenden. De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat er zeer veel informatie zowel van overheidswege als in de particuliere sector voorhanden is waaruit het bestaan en de kenmerken van agrarische bedrijven kunnen worden afgeleid zodat alleen al om die reden het geheimhouden van de locatiegegevens weinig zal toevoegen aan de beveiliging van bedrijven en het voorkomen van sabotage.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:2388](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 581

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 04-06-2020 (publ. 06-07-2020), AWB 19/4871

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2, 32 lid 1 b

Vb 2000 3.86

ASI EL. Bij intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van nareis hoeft de staatssecretaris niet aan te tonen dat de desbetreffende vreemdeling voldoet aan het unierechtelijke openbare-orde-criterium en kan de staatssecretaris in beginsel de glijdende schaal toepassen.

Intrekking op grond van de openbare orde: het unierechtelijke openbare-orde-criterium of de glijdende schaal?

[...]

8. Verder stelt de rechtbank vast dat het hier aan de orde zijnde besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning betrekking heeft op een verblijfsvergunning asiel voor **bepaalde tijd op grond van nareis. Niet in geschil is dat zo'n besluit valt onder de** reikwijdte van artikel 6, tweede lid, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003 L 251, met rectificatie in **PB 2012 L 71; hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn**). [...]

De rechtbank wijst in dat verband op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 12 december 2019, inzake G.S., [ECLI:EU:C:2019:1072](#). Uit dat arrest leidt de rechtbank af dat in die zaak twee gevallen voorlagen waarin de staatssecretaris, net als in dit geval, de – nationaalrechtelijke – glijdende schaal heeft toegepast. De verwijzende rechter heeft zich afgevraagd of de staatssecretaris moet aantonen dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken onderdaan van een derde land een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel

belang van de samenleving (zie onder meer de punten 14, 18, 26 en 33 van genoemd arrest). Het Hof heeft geoordeeld dat artikel 6, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn betrekking heeft op een norm die minder veeleisend is dan het unierechtelijke openbare-orde-criterium (zie de punten 53 en 57). Verder volgt uit dat arrest dat de bevoegde autoriteiten alleen kunnen vaststellen dat een onderdaan van een derde land een bedreiging van de openbare orde vormt op basis van de loutere omstandigheid dat die onderdaan voor een strafbaar feit is veroordeeld, indien dit feit zo ernstig of van dien aard is dat het noodzakelijk is het verblijf van deze onderdaan op het grondgebied van de betrokken lidstaat uit te sluiten (zie punt 66). Een en ander betekent dat bij een intrekking van een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd op grond van nareis de staatssecretaris niet hoeft aan te tonen dat de desbetreffende vreemdeling voldoet aan het unierechtelijke openbare-orde-criterium en dat de staatssecretaris in beginsel de glijdende schaal kan toepassen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:6060](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2020, 582

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 12-06-2020 (publ. 08-07-2020), AWB 18/9913

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Vw 2000 9

UNIEBURGERS. Afgeleid verblijfsrecht. In gevallen waarin een derdelander ouder vanwege zijn banden met zijn kind, dat Unieburger is, onder de reikwijdte van artikel 20 van het VWEU valt, mag aan die derdelander in beginsel de eis worden gesteld zijn identiteit te bewijzen. Bijzondere individuele omstandigheden kunnen echter meebrengen dat het onverkort vasthouden aan die eis in strijd is met het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel. Het is aan de desbetreffende vreemdeling om het bestaan van dergelijke omstandigheden aannemelijk te maken.

9. De rechtbank leidt uit de – hiervoor aangehaalde punten van de – arresten Chavez-Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)], Oulane [[ECLI:EU:C:2005:95](#)] en MRAX

[[ECLI:EU:C:2002:461](#)] het volgende af. In gevallen waarin een derdelander ouder vanwege zijn banden met zijn kind, dat Unieburger is, onder de reikwijdte van artikel 20 van het VWEU valt, mag aan die derdelander in beginsel de eis worden gesteld zijn identiteit te bewijzen. Bijzondere individuele omstandigheden kunnen echter meebrengen dat het onverkort vasthouden aan die eis in strijd is met het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel. Het is aan de desbetreffende vreemdeling om het bestaan van dergelijke omstandigheden aannemelijk te maken.

10. De rechtbank stelt voorop dat het dossier een duidelijke aanwijzing bevat dat eiseres een derdelander is. Uit een tijdens een asiëlprocedure van eiseres uitgevoerde

taalanalyse van 28 januari 2003 blijkt dat de moedertaal van eiseres Arabisch is en dat haar Arabisch haar plaatst in de regio Syrië-Libanon. Het dossier bevat geen enkele aanwijzing dat eiseres onderdaan is van een lidstaat of daar verblijfsrecht heeft. Bovendien heeft de staatssecretaris in het bestreden besluit eiseres gehouden aan de verplichting om – meteen – het grondgebied van de Unie te verlaten. Het gaat hier volgens de staatssecretaris om een verplichting die volgt uit het op 1 september 2014 aan eiseres opgelegde terugkeerbesluit. In zoverre heeft de staatssecretaris eiseres dus ook zelf als een derdelander aangemerkt. Daarbij komt dat eiseres ter staving van haar identiteit een door de Soedanese autoriteiten afgegeven huwelijksakte heeft overgelegd. De staatssecretaris heeft de echtheid van deze huwelijksakte niet weersproken. Hoewel de huwelijksakte vanwege het ontbreken van een pasfoto of duimafdruk geen identificerend document is, staan op dat document ook de identiteitsgegevens van eerdergenoemde heer [naam 1], geboren op [geboortedatum 2], vermeld. De staatssecretaris is (wel) van de identiteit van de heer [naam 5] uitgegaan. Ook staat vast dat eiseres en de heer [naam 5] de biologische en juridische ouders zijn van de drie genoemde kinderen. Verder is niet in geschil dat eiseres sinds 2002 met haar opgegeven identiteit bij alle Nederlandse instanties, waaronder de basisregistratie personen, staat geregistreerd. Ten slotte is niet gebleken dat eiseres sinds haar verblijf hier te lande een gevaar is geweest voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid. Naar het oordeel van de rechtbank is in dit geval dan ook sprake van bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in rechtsoverweging 9.

11. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris ten onrechte eiseres heeft tegengeworpen dat zij haar identiteit en nationaliteit niet heeft aangetoond. Om die reden heeft de staatssecretaris ten onrechte de aanvraag afgewezen. Gelet hierop heeft de staatssecretaris het bestreden besluit in strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet **bestuursrecht ondeugdelijk gemotiveerd**. [...]

[ECLI: NL: RBDHA: 2020: 6160](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 583

HvJEU (Eerste kamer), 02-07-2020, C-18/19

WM tegen Duitsland.

Richtlijn 2008/115/EG 16 lid 1

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG

[Terugkeerrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling krachtens welke een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land, met het oog op verwijdering, in een gevangenis in bewaring kan worden gesteld – gescheiden van de gewone gevangenen –, omdat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving of van de interne of externe veiligheid van de betrokken lidstaat aantast.

[ECLI:EU:C:2020:511](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 584

MK ABRS, 08-07-2020, 202000935/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8: 55d

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 2 lid 5

PROCESRECHT. Niet tijdig beslissen in asielzaken. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd, voor zover de nadere termijn waarbinnen de staatssecretaris wordt opgedragen alsnog een besluit bekend te maken is gesteld op acht weken na de uitspraak. De Afdeling zal de nadere termijn in die uitspraak in zoverre vervangen door acht weken om het eerste gehoor af te nemen, en acht weken daarna om het besluit op de aanvraag bekend te maken. De Afdeling ziet geen reden om de dwangsom te verlagen.

1. Bij een gegrond beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit bepaalt de bestuursrechter (hierna: de rechter) een nadere termijn waarin de staatssecretaris alsnog een besluit bekendmaakt en daaraan verbindt hij een dwangsom. Deze uitspraak **gaat over de lengte van de nadere termijn en de hoogte van de dwangsom.** [...]

Uitgangspunten bij de bepaling van de nadere termijn

4. Als het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit gegrond is en nog geen besluit is bekendgemaakt, bepaalt de rechter dat het bestuursorgaan binnen twee weken na de dag waarop de uitspraak wordt verzonden alsnog een besluit bekendmaakt (artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb). De rechter kan ingevolge het derde lid in bijzondere gevallen een andere termijn bepalen voor het bekendmaken van een besluit. Zoals uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 8:55d Awb blijkt, biedt de wetgever ruimte zodat de rechter verantwoorde keuzes kan maken bij het dilemma tussen snelheid en zorgvuldigheid. Als het bestuursorgaan dit dilemma heeft veroorzaakt, rechtvaardigt dit niet zonder meer dat zorgvuldigheid wordt opgeofferd aan snelheid. Een langere termijn kan zelfs nodig zijn, als slechts op die manier de naleving van andere wettelijke voorschriften kan worden verzekerd (Kamerstukken II 2005/06, 30 435, nr. 3, blz. 11 en 21).

In asielzaken houdt de rechter er rekening mee dat de staatssecretaris aanvragen binnen een redelijke termijn moet hebben behandeld. Dit aspect van behoorlijk bestuur is een algemeen beginsel van het Unierecht waaraan de rechter toetst (arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2014, H.N., [ECLI:EU:C:2014:302](#), punten 49, 50 en 56). Artikel 31, vijfde lid, van de Procedurerichtlijn verplicht lidstaten procedures in elk geval uiterlijk binnen 21 maanden af te ronden. De rechter stelt dus geen onnodig lange nadere termijn en neemt in ieder geval de bovengrens van 21 maanden in acht.

Bij de bepaling van de nadere termijn is - zoals ook tot uitdrukking komt in artikel 31, tweede lid, van de Procedurerichtlijn - van belang dat de zorgvuldigheid van de

besluitvorming zwaar weegt. Een nauwgezette beoordeling is geboden in verband met het verbod op refolement.

De rechter stelt dus geen nadere termijn waarvan op voorhand vaststaat dat het bestuursorgaan die niet kan halen zonder onzorgvuldig te werk te gaan. Verder is van belang dat de staatssecretaris in de praktijk vreemdelingen onverplicht in hun bewijslast **tegemoet kan komen, bijvoorbeeld door het aanbieden van een onderzoek.** [...] Het stellen van een krappe nadere termijn brengt het onwenselijke risico met zich dat de staatssecretaris zulke hulp ten koste van een vreemdeling prijsgeeft.

Kortom, de rechter stelt de nadere termijn zodanig dat deze in redelijkheid noch onnodig lang noch onrealistisch kort is.

Toepassing op deze zaak

4.1[...] Een en ander brengt mee dat de planning voor de algemene asielprocedure in overleg met de ketenpartners zes weken vooraf in concept en vier weken vooraf definitief wordt vastgesteld, aldus de staatssecretaris. [...]

Zelfs als enkel zou worden uitgegaan van de met definitieve planning gemoeide tijd van vier weken, blijven vier weken over voor het bekendmaken van een besluit, terwijl nog onbekend is of de aanvraag verder moet worden behandeld in de verlengde asielprocedure, waarin de vreemdeling aanvullend kan worden gehoord of nadere stukken kan overleggen.

Bij een voornemen tot afwijzing van de aanvraag krijgt de vreemdeling vier weken voor het indienen van een zienswijze (artikel 3.116, tweede lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000). [...] **Anders dan de staatssecretaris betoogt, houdt artikel 3.116 van het Vb 2000** geen maximale termijn in voor het indienen van een zienswijze, die hij onder omstandigheden kan inkorten. Die bepaling of de wetsgeschiedenis ervan biedt geen steun voor die opvatting. Door voor het uitbrengen van een eventueel voornemen, het geven van een zienswijze en het bekendmaken van een besluit in totaal een periode van slechts vier weken te geven, heeft de rechtbank een nadere termijn gekozen waarmee de naleving van de wettelijke procedure en de geboden zorgvuldigheid niet kan worden verzekerd.

4.2. Gelet op het voorgaande betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat met een nadere termijn van acht weken kon worden volstaan. Gelet op de onder 4.1 weergegeven onderbouwing door de staatssecretaris en het in aanmerking nemen van een korte periode van maximaal twee weken die gemoeid zal zijn met het opstellen van de concept-planning, acht de Afdeling het 8+8-wekenmodel passend. Het geeft ruimte na het eerste gehoor zorgvuldig onderzoek te doen, en het verzekert dat als de staatssecretaris de aanvraag wil afwijzen de vreemdeling op de voorgeschreven wijze een zienswijze kan indienen.

De Afdeling vindt verder van belang dat dit model de vreemdeling zoveel mogelijk duidelijkheid verschaft wanneer hij een besluit kan verwachten en dat de uiterste termijn van 21 maanden niet in zicht komt, nu de vreemdeling de asielaanvraag op 1 mei 2019 heeft ingediend. Dat de trage besluitvorming geheel of gedeeltelijk wordt veroorzaakt door een beperkte beslis capaciteit bij de IND, rechtvaardigt niet dat de rechter de nadere termijn zodanig kort vaststelt dat de bij de besluitvorming geboden zorgvuldigheid **verloren gaat.** [...]

Uitgangspunten bij de bepaling van de nadere dwangsom

7. Het staat de rechter vrij de hoogte van de dwangsom te bepalen, zolang hij daarbij **redelijke grenzen in acht neemt**. [...] **Het Landelijk Overleg Vakinhoud Bestuursrecht** heeft beleid ontwikkeld voor de bepaling van de nadere dwangsom, waarin de rechter de dwangsom kan verlagen als er geringe belangen spelen of kan verhogen als het bestuursorgaan weigerachtig is. De Afdeling acht dit beleid niet onredelijk. Verder is van belang dat de dwangsom niet in de plaats komt van schadevergoeding (Kamerstukken II 2005/06, 29 934 en 30 435, nr. 19, blz. 2 en 10).

Toepassing op deze zaak

7.1. Gelet op wat onder 4 - 4.2 is overwogen, gaat de Afdeling ervan uit dat de staatssecretaris een dwangsom kan vermijden door binnen een door de rechter met inachtneming van het 8+8-wekenmodel vast te stellen nadere termijn het besluit op de aanvraag bekend te maken. Daarnaast heeft de staatssecretaris niet aannemelijk gemaakt dat een dwangsom hem helemaal niet aanspoort op tijd een besluit bekend te maken. De dwangsomverplichtingen lijken er juist aan bij te dragen dat de staatssecretaris maatregelen neemt om de besluitvorming te versnellen. Daarbij komt dat de belangen van de vreemdeling niet zo gering zijn dat de rechtbank niet in redelijkheid de volgens haar eigen beleid gebruikelijke dwangsom aan de uitspraak heeft kunnen verbinden. De Afdeling betreft hierbij ook dat de staatssecretaris niet heeft toegelicht waarom hij niet is begonnen met het inplannen van het eerste gehoor nadat de vreemdeling hem op 13 november 2019 ingebreke heeft gesteld. Daarom ziet de Afdeling geen reden om de dwangsom te verlagen. Voor zover de vreemdeling betoogt dat de rechtbank volgens haar eigen beleid een hogere dwangsom had moeten bepalen, blijft dit betoog buiten bespreking, aangezien de vreemdeling geen (incidenteel) hoger **beroep heeft ingesteld**. [...]

Conclusie hoger beroep

8. Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd, voor zover de nadere termijn waarbinnen de staatssecretaris wordt opgedragen alsnog een besluit bekend te maken is gesteld op acht weken na de uitspraak. De Afdeling zal de nadere termijn in die uitspraak in zoverre vervangen door acht weken om het eerste gehoor af te nemen, en acht weken daarna om het besluit op de aanvraag bekend te maken. Deze termijn is gaan lopen vanaf de datum van de uitspraak van de rechtbank **en niet vanaf de datum van deze uitspraak in hoger beroep**. [...] **De uitspraak van de rechtbank wordt voor het overige bevestigd. Het voorgaande betekent dat de staatssecretaris aan de vreemdeling een dwangsom verbeurt van € 100,00 voor elke dag dat hij de hiervoor genoemde termijnen overschrijdt, met een maximum van € 15.000,00.** De staatssecretaris hoeft geen proceskosten te vergoeden.

[ECLI: NL: RVS: 2020: 1560](#)

JnB2020, 585

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 30-06-2020 (publ. 09-07-2020), NL20.11073

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6: 15



PROCESRECHT. DOORZENDPLICHT. De vreemdeling is overgeplaatst naar de locatie Zoutkamp vanuit AZC Sneek, omdat hij zelf positief heeft getest op COVID-19 of in aanraking is gekomen met iemand die positief heeft getest en daarom in quarantaine wordt geplaatst. De vreemdeling heeft beroep ingesteld bij de bewaringsrechter, omdat hij stelt dat hem tijdens zijn verblijf op Zoutkamp feitelijk de vrijheid is benomen. De rechtbank verklaart zich onbevoegd van het beroep kennis te nemen. De rechtbank is van oordeel dat de plaatsing in de opvanglocatie in Zoutkamp een rechtstreeks gevolg is van het besluit van 13 mei 2020 van de voorzitter van de Veiligheidsregio Fryslân. In dat besluit heeft de voorzitter van de Veiligheidsregio Fryslân besloten om de bewoners **van 'asielzoekerscentrum Sneek' die met COVID-19** zijn besmet, of in aanraking zijn geweest met personen die met COVID-19 zijn besmet en hierdoor in quarantaine worden geplaatst, te bevelen mee te werken aan de verplaatsing naar en opname in de opvanglocatie in Zoutkamp. Tegen dat besluit staat bezwaar open, dus de rechtbank stuurt het beroep door als bezwaar.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:6217](https://www.ecli.nl/NL/RBDHA/2020/6217)

[Naar inhoudsopgave](#)